

Predikan prästvigning januari 2024

Matteus 8: 5 - 13

Det här är en berättelse om ett mindre befäl. En centurion, som styrde över ungefär 100 soldater. Ingen höjdare, med andra ord, och vi känner honom inte ens vid namn. I texten benämns han bara som "en officer". En officer.

En officer, som vad vi vet inte var mer religiös än andra. En officer, som vad vi vet inte var mer from än andra. En officer, som vad vi vet, inte levde ett bättre liv än andra. En officer, som är hedning. Och en hedning, som dessutom är med och ockuperar Kapernaum, som råkar vara Jesu hemort. Det är som upplagt för dålig stämning. För att konstatera faktum: Jesus och officeren har all anledning att inte vilja ha med varandra att göra.

Inte desto mindre möter de varandra, och officeren i texten framställs dessutom som ett föredöme för dig och mig. Inte för att han har något att stoltsera med. Inte för att han är bättre än du och jag. Utan just därför att han inser att han inte har något att komma med. Att han inser att han inte är bättre än du och jag.

En jude fick inte gå in i en hednings hus, det är därför Jesus testar officeren kring detta i början på texten. Men officeren håller ut. Han ger inte upp.

Och den här officeren, han är på många sätt en bra representant för den typiske medlemmen i Svenska kyrkan. Låt oss inse faktum: de går inte direkt och nöter kyrkbänkarna, söndag efter söndag. De går inte direkt och basunerar ut att de är stolta medlemmar i Svenska kyrkan. De går inte direkt och talar högt om: "jag betalar flera tusen kronor per år i kyrkoavgift, och jag är stolt för det". Nej, snarare utmärks svensken av ett ganska så lågintensivt religiöst liv, som ändå är mycket viktigt för svensken. Och när de behöver kyrkan, så gör de som centurionen i texten: de kommer till oss, och förväntar sig att tas på allvar. Och ofta visar det sig att de har betydligt mer tro än vad vi först anade.

Men det här är inte bara en berättelse om ett namnlöst befäl. Det är dessutom den första berättelsen i Matteusevangeliet där Jesus bryter det förväntade mönstret. För som Messias förväntade man sig att Jesus skulle vända sig till de utvalda, det judiska folket. I den här berättelsen bryts det. Och det sker, därför att vi som kyrka, redan i berättelsens början, inte primärt är till för oss själva. Därför att vi som kyrka är till för folket. För människorna vi möter.

Och du, Signe, du prästvigs nu in i en kyrka som har till uppgift att verka för dessa människor. Människor som på många sätt är som den här centurionen i texten. Han gick inte till synagogan i lördags. Han bad nog ingen bön innan han la sig. Men ändå vill han ha med Jesus att göra.

Ändå vill han ha med Jesus att göra.

Och som präst så kommer du ganska så snart lägga märke till den unika – unika - ingång vi i Svenska kyrkan har i människors liv. Folk räknar med oss. Folk tror gott om oss. Folk förväntar sig positiva saker från oss. Precis som centurionen gör i sitt möte med Jesus.

När man vigs till präst i Karlstads stift så välkomnas man till ett stift som på många sätt är präglad av en folkkyrkoteologi. För 100 år sedan, i sitt herdabrev till Västerås stift, definierade Einar Billing folkkyrkans uppgift så här: (Folkkyrkans uppgift) "... är att bringa evangelium om den Guds frid, som övergår allt förstånd, till oroliga och osaliga människosjälur. Det är inte en av kyrkans uppgifter – det är det hela" 1 /2 ggr/. Det är detta som är vårt uppdrag. Det är precis det uppdraget vi har idag, och det var precis det uppdraget Jesus tog på sig för 2000 år sedan. Det handlar om liv. Det handlar om tröst. Det handlar om glädjebudskap. Det handlar om att lyfta människor i en tid som verkar bli alltmer galen för varje år som går. I en tid när många – även i vissa kyrkliga sammanhang – inte längre vill förkunna glädjebudskap, utan hellre vill basunera ut hån, lögn och nidvisor. I en sådan tid handlar evangeliet om att möta människor som centurionen, och ta dem på allvar. Och möta dem med nåd. Med frid. Med budskapet att Gud vill oss väl.

Vi ska sålunda vara stolta över att tillhöra den folkkyrkotradition som den vi har i Karlstads stift, och den unika ingång i människors liv som det har medfört. För folk räknar med oss. Folk lyssnar på oss. Och de gör det av det enkla skälet att vi alla är i behov av frid, att vi alla är i behov av tröst. Centurionen var det. Vi alla är det. För livet är inte alltid enkelt.

Signe, du vigs och välkomnas idag till präst, du tar emot stafettpinnen från de lärjungar som började den här maratonmarschen för snart 2000 år sedan, och du kommer en dag att lämna över den till någon annan. Det är ju det som är så fantastiskt när man är del av en 2000-årig tradition.

Det handlar inte bara om mig, mig, mig, som så mycket annat i vårt samhälle gör. Det handlar inte om dominans, makt och pengar som så mycket annat i vårt samhälle gör. Nej, vi är i kyrkan del av något större, vi bottnar i andra ideal, vi tillhör honom som förkunnade den frid som övergår allt förnuft. Vi tillhör Honom, som även lyssnade på vad en obetydlig centurion från den romerska ockupationsmakten hade att säga.

Det är för mig folkkyrkan i praktiken.

Amen.